

2006 Beaufort - Van Zeebrugge tot Knokke-Heist - ca. 42 km

2006 Beaufort, de “grootste openluchttentoonstelling ter wereld”, een ku(n)steventement met internationale dimensie dat gedurende zes maanden honderdduizenden bezoekers van onze Belgische kust op de één of andere manier roert, beroert, ontroert...

Naast het ruime aanbod van activiteiten rond dit kunstgebeuren wilden wij in vier lusvormige fietsroutes alle werken van 2006 Beaufort aan elkaar fietsen. Na een voorbereidend bezoek aan **2006 Beaufort Inside** in het [PMMK te Oostende](#), waar wij de schitterende catalogus kochten, trokken wij er gewapend met de **Ku(n)stgids 2006 Beaufort** en de kaarten van het fietsnetwerk **Westhoek Noord** en **Het Brugse Ommeland Noord** op uit.

We hebben vier dagen na elkaar gefietst, zo'n 170 km afgelegd; we hebben bewonderd en we waren verwonderd; we hebben ons geërgerd aan de manier waarop sommige mensen met de kunstwerken omgaan en we hebben begrepen dat kinderen altijd en overal willen, zullen en moeten spelen, en dat voor hen een sculptuur net zo goed een klimrek is; we hebben gepraat, niet met “kunstkenner” maar met mensen die net als wij op ontdekkingsstocht waren, ... Kortom, het werden prachtige, verrijkende fietstochten en dit is het resultaat: vier fietsroutes om te genieten van een internationaal kunsteventement waarop wij fier kunnen zijn en waarvan wij ons gelukkig mogen prijzen dat het hier plaats vindt.

<http://www.2006beaufort.be/>

<http://www.pmmk.be>

Kaart in PDF formaat met de fietsroute Van Zeebrugge tot Knokke-Heist (1,45 Mb)

We vertrekken in het rustige dorpje **Ramskapelle** voor de tocht naar **Zeebrugge**, **Duinbergen** en **Knokke-Heist**. Er is volop parkeerplaats en het zal ons toelaten een stuk langs het dubbelkanaal **De Stinker** en **De Blinker** alsook een eind door de polders te fietsen, weg van de kustdrukte...

Vanop de parking aan de kerk rijden we naar **knooppunt 38** op het fietsnetwerk **Het Brugse Ommeland Noord**. Hier zijn we aan het dubbelkanaal, Leopoldkanaal en Schipdonkanaal, dat Zeebrugge met de Leie verbindt. In de volksmond heten de kanalen De Stinker en De Blinker. Het is er heerlijk fietsen in de schaduw van de statige bomenrijen die de kanalen afboorden.

We gaan richting **knooppunt 36**. Tussen de bomen door zien we links voor ons de kranen van de haven van Zeebrugge, rechts kijken we uit over de polders van **Westkapelle** waar we het laatste stuk van onze tocht doorheen zullen fietsen.

Aan de kleiputten van Heist gaat het naar links, dan weer naar rechts tot we in Heist zelf aankomen. Let op de bordjes: bij knooppunt 36 gaat het via een tunnel onder de Koninklijke Baan door om op de dijk te komen. Vervolgens naar links, richting **knooppunt 33**. Zoals te verwachten was is het hier in het havengebied niet zo gemakkelijk fietsen met tramrails, spoorwegovergangen, bruggen en het drukke verkeer... tot we ineens links afbuigen en in een oase van rust komen. We zijn in Zeebrugge-dorp. De fietsroute leidt langs het **Admiraal Keyesplein** waar 113 mooie werkmanshuisjes in cirkelvorm rond een grasplein staan.

In het midden van dat grasplein staan drie kogels(?), raketten(?), gestileerde leden van de Ku Klux Klan(?) als in een stille, afwachtende samenzwering opgesteld...

Hun schepper, **Michael Ray Charles** noemt zijn werk “(Forever Free) Three Graces”, maar van het trio gaat in plaats schoonheid, bevalligheid en vreugde eerder een dreigende kracht uit zowel door de gebruikte materialen als door de vorm van de sculpturen en hun opstelling.

De symboliek wordt nog versterkt door het feit dat de Britse admiraal Roger Keyes zowel in WO I als in WO II actief gestreden heeft tegen de Duitse bezetter.

We vervolgen onze route in de richting van knooppunt 33 en komen aan het strand van Zeebrugge waar we de **Stella Mariskapel** aantreffen. Het sobere kerkje in

neo-Romaanse stijl is van recente datum - het dateert van 1950 - maar lijkt heel sterk op het veel oudere Duinenkerkje van Oostduinkerke.

In de Stella Mariskapel zijn drie kleinere schilderijen te zien van **Monika Baer**: “10 Euro”, “Ohne Titel” en “Ohne Titel”. In het PMMK hangt een groter werk van haar, “Ohne Titel (light)”.

Voor alle in 2006 Beaufort tentoongestelde werken van haar is de gebruikte techniek Aquarel, acryl, as en olie op doek. De kleuren zijn vaag, ijl groen en rose afgewisseld met zwarte asstrepen en -vlekken of -spatten.

Tegen die abstracte achtergrond figureert telkens een herkenbaar element, een bankbiljet of een duidelijk afgelijnde ovale vorm als van een geldstuk, knoop, ...

Terug buiten rijden we naar de zeedijk die we volgen richting Oostende, tot we op het strand een indrukwekkende installatie zien, “**De man die de boot zag, in de lucht**” van **Jean Bilquin**.

Het werk ziet er niet alleen uit als een “monumentale toegangspoort tot de zee”, maar zet aan tot een veelheid van reflecties en interpretaties die zich ontploegen bij elke nieuwe hoek waaronder je het bekijkt.

Van achteren gezien is het hoofd van de man als een ronde zon met een oog in het midden. Maar opzij merk je dat de man in feite een lange haarbos heeft die door de strakke wind horizontaal achteruit wappert. En bij nadere beschouwing bestaat die haarbos uit golven waarin door mensen bemande scheepjes als kano's dobberen.

Het gezicht van de man is van een serene, rustige, klassieke schoonheid en zou net zo goed een vrouw kunnen voorstellen, te meer daar het hoofd duidelijk van de rest van het lichaam gescheiden is, een lichaam dat trouwens volledig asexueel is.

Het thema van de kano's wordt hernomen door de boot die in de lucht zweeft - laten we abstractie maken van de betonnen pijlers waarop die boot rust.

De boot en de bemanning zijn volledig wit, de vormen abstract. De “mensen” in de boot zijn niet bezig met het besturen van hun vaartuig, zij worden er gewoon door meegevoerd, zonder bestemming.

“De man die de boot zag, in de lucht” is één van die werken van 2006 Beaufort die uitnodigen tot langere beschouwing, die de toeschouwer ertoe aanzetten in het zand neer te zitten om het werk dieper tot je door te laten dringen.

Van hieruit moeten we terugkeren naar **knooppunt 36**. Er zit niets anders op dan dezelfde van daarstraks te nemen, in omgekeerde richting.

In knooppunt 36 gaan we terug de zeedijk op en rijden we door naar **knooppunt 37**. We komen aan in **Duinbergen** en fietsen door naar **knooppunt 42**.

Op de zeedijk vinden we het werk **“The Song of the Frog”** van **Michael Parekowhai**.

Een elegante ballerina ligt met gesloten ogen uitgestrekt op de dijk. Is ze gevallen? Slaapt ze? Luistert ze naar de geluiden van de zee? ...

... of - De titel van het werk verwijst naar de sprookjeswereld - luistert ze naar het lied van de kikker - wacht ze op haar droomprins, slapend als Sneeuwwitje?

Het gezicht van de ballerina is mooi, van die tijdloze, lethargische schoonheid die expressieloos is en die we bestempelen als “serene rust”.

We verlaten de ballerina en rijden nu verder door naar **knooppunt 42**.

Even voor dat knooppunt slaan we aan de verkeerslichten rechtsaf de **Koningslaan** in, het mag ook de **Parmentierlaan** zijn, een beetje verder. De bedoeling is dat we in de richting van het station rijden waar we in de buurt de **Margarethakerk** vinden.

In die kerk bevindt zich een werk **“Piso Zero”** van de Portugese kunstenaar **Pedro Calapez**. “Piso Zero” betekent gelijkvloerse verdieping, of “Ground Zero”. Het werk verwijst met andere woorden naar de aanslag op het WTC op 11 september.

Maar naar eigen zeggen van de kunstenaar gaat het over een werk met verschillende “leesniveaus” dat opgebouwd werd aan de hand van de architectonische tekeningen van Siza Vieira voor het Centrum voor Hedendaagse Kunst van Galicia in Santiago de Compostella. De tekeningen van de verschillende etages werden naast elkaar geplaatst en brachten op die manier een nieuwe tekening tot stand. Zodoende

ontvouwde zich door het ineenstorten van de constructie een nieuwe structuur op basis van de ruïne van een georganiseerd bouwwerk.

De omtrek van het kunstwerk is trouwens identiek aan het grondplan van het **CGAC (Centro Galego de Arte Contemporánea)**.

Er blijft ons nu nog één kunstwerk van 2006 Beaufort te bezichtigen.

We gaan terug naar **knooppunt 42** en van hieruit kun je naar keuze één van volgende alternatieve routes nemen: Ofwel ga je recht naar de zeedijk en rij je van daaruit in de richting van de Nederlandse grens, ofwel ga je naar **knooppunt 45** waar je vervolgens linksaf slaat naar de dijk.

Het werk van **Zhan Wang** dobbert op zee ter hoogte van het Zwin. Reeds van ver zie je de stalen constructie fel oplichten in de zon.

“Floating Mountain of Immortals” weerspiegelt het water, de zon en de lucht.

In China is het traditionele miniatuurlandschap een “idealistische wereld van onsterfelijkheid”. De berg der onsterfelijken, de “Heilige Berg” is de woonplaats der goden en wijzen, vergelijkbaar met de Olympos in de Griekse mythologie.

In het gedicht “Song of Everlasting Sorrow” van Po Chu-yi (772-846) lezen we het volgende:

*Suddenly he heard of a mountain of immortals in the sea,
The mountain was in the misty realm of emptiness.
Splendid towers and gates rose up from the five-color clouds,
And in the midst of these delights there were many immortals.*

Het werk van Wang is een roestvrij stalen kopie van die berg. Bovenop de berg zien we een klein tempeltje. Beneden zitten twee figuren, wijzen die aan het vissen zijn, maar ze hebben een laptop en een

gsm bij (je zult wel een goede verrekijker nodig hebben om die details te zien).

Met het drijvende eiland slaat de kunstenaar een brug tussen traditie en vernieuwing, tussen een mooie geïdealiseerde wereld en wereld van technische vooruitgang... of... verlangen wij allemaal naar een wereld vol eenvoud zonder afstand te kunnen doen van de technologische snuffjes die ons het leven zo “gemakkelijk” maken, zogezegd?

We keren terug naar **knooppunt 45**.

Wie dat wenst kan hier rechtsaf gaan naar **knooppunt 42** en van daaruit via **knooppunten 40** en **39** terug naar **knooppunt 38** rijden.

Maar wij geven er de voorkeur aan door het schaduwrijke **Koningsbos** te fietsen. Dus volgen we **knooppunt 46** tot aan Moeder Siska, waar we afbuigen naar **knooppunt 43**.

Doorheen de polders van Westkapelle fietsen we terug naar Ramskapelle via **knooppunten 44, 40** en **39**, gevolgd door **knooppunt 38**.

Aan het einde van de rit hebben we 42 km op de teller staan.

Wij zijn aan het einde gekomen van onze confrontatie met 2006 Beaufort, maar het heeft een diepe indruk gemaakt die een blijvende herinnering zal nalaten.

Het enige wat ons nu nog te doen staat is van vooraf aan te herbeginnen...